

lig Politivet, hvorimod den Skipper, der benytter ham, skal tiltales under en privat Sag. Den ærede Ordfører sagde, at det er Noget, der meget ofte er Tilfældet, at En kan have forset sig i høj Grad og blive tiltalt af det Offentlige, og en Anden have forset sig i mindre Grad og blive tiltalt privat; men jeg gad dog bede den ærede Ordfører nævne mig et Exempel, hvor To have gjort sig skyldige i den selvsamme Forseelse, men hver paa sin Maade, og hvor der saa bliver lavet to Sager, en offentlig og en privat, to Sager, som maaske kunne faae et fuldstændig forskjelligt Udfald, naar man saaledes vilde stille dem ad. Under den offentlige Sag kan Vedkommende ved at negte eller paa Grund af manglende Bevis blive friunden, og i den private Sag kan Skipperen blive dømt. Det gaar derfor paa ingen Maade an at stille de to Sager fra hinanden. Det synes mig at være klart, selv for Ikke-Jurister. Endvidere yttrede den ærede Ordfører, at der var ikke stor Forskjel i Ueiligheden, enten man paalagde Lodsæriet eller Overlobsen at anlægge Sagen, og erkjender, at det maaske ikke er den enkelte Lods, som besørger den Slags Sager for Retten. Men der er en ganske overordentlig Forskjel. Lad os tænke os det Tilfælde, at en Skipper seiler uden at betale Lods-penge, og at Lods'en ved, at han var bestimeret til Aarhus, saa er Sagen ganske simpel den, at Overlobsen skriver eller telegraferer til Politimesteren i Aarhus: Den og den Skipper kommer til Byen; han har undladt at betale Lods-penge; maa jeg bede ham tiltalt for Politivetten. Er Overlobsen derimod henvisst til at anlægge en privat Politisag, saa maa han først engagere en Sagsfører i Aarhus og lade en hel Sag føre der, men en saadan Byrde kan man ikke paalægge en Embedsmand, for ikke at tale om, at Lods-formanden, eller hvad han nu kaldes, kan være en ganske simpel Mand, der ikke fortaar sig paa Sligt. Er det derimod en offentlig Politisag, saa behøver han kun at sende Bud til Herredsfogden eller Politimesteren og melde, at den og den Skipper har undladt at betale, samt bede om, at Sagen maa blive meldt til Politimesteren i Aarhus. Dermed er han saa færdig; men henviser man ham til en privat Sag, saa maa han først gaa til en Mand for at faae skrevet til en Sagsfører i Aarhus, saa Ueiligheden i dette Tilfælde er ulige større end i det første Tilfælde, for ikke at tale om, at Beforsningen er meget væsentlig. Private Politisager koste jo Penge, og disse skulle altsaa betales af Lods-kassen. Den ærede Ordfører mente, at der kunde tænkes saadanne Smaating, som det var aldeles urimeligt at gjøre en offentlig Politisag ud af, f. Ex. naar En havde undladt at give Lods'en Kvittering. Jeg veed nu ikke i Diebstiftet, om det staaar noget Sted, at Lods'en skal bringe en saadan Kvittering tilveie, og at det er en Forjømmelse, naar han ikke gjør det. (M-

rineministeren: Lods'en skal bringe Kvittering). Den høitærede Minister siger, at han skal bringe Kvittering, og saa er der jo heller ingen Grund til at fratage Sagen, naar han ikke gjør det, eller noget unaturligt i at sige, at en saadan Sag, naar den foresalder, er en offentlig Politisag. Mener Lodsæriet, at der ikke er Noget at gjøre ved en saadan Sag, saa bortfalder den, og dermed er den færdig. Jeg maa takke den høitærede Minister for hans Anbefaling af mit Undringsforslag.

Marineministeren (Haffner): Det er en Udtalelse af den ærede Ordfører, som foranledigede mig til at begjære Ordet. Den ærede Ordfører udtalte, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Personer, der gjøre sig skyldige i en ulovlig Opmaalning paa dansk Søterritorium, burde anholdes og føres for Politidommeren, var tvivlsomt, og Udvælget havde havt Betænkeligheder derved. Jeg maa i Modstæning dertil meget holde paa, at den Bestemmelse, som findes i Lovforslagets § 60, og som opretholdes ved det af det ærede Medlem for 5te Kreds stillede Undringsforslag, bliver staaende; thi er der nogen Forseelse, som kan give Anledning til at føre den Paagjældende frem for Politidommeren, saa er det netop Opmaalinger paa dansk Søterritorium, idet den Vedkommende jo efter endt Opmaalning vil søge at fjerne sig saa hurtigt som mulig. Den ærede Ordfører mente, at Bestemmelsen kunde give Anledning til ubehagelige Konflikter. Han ansøgte som Exempel derpaa, at det kunde være en fremmed Orlogsmand, som foretog saadan Opmaalning, og spurgte, hvad en Politimester da skulde gjøre. Jeg tror nu ikke, at en Politimester falder paa at forlange, at Chefen for det paagjældende Orlogsartøi skal anholdes og føres frem for ham; nei, han anmelder kun Forseelsen paa rette Sted, og saa bliver den gjort til Gjenstand for international Forhandling.

Ordføreren (Schlegel): Jeg skal kun gjøre en ganske kort Bemærkning. Min ærede Gjenbo (Drentholl) sagde, at jeg havde udtalt mig tvivlende om, hvorvidt der hidtil havde fundet offentlig Politibehandling Sted af Lods-sager. Det er en Misforstaaelse. Jeg er fuldkommen sikker paa, at der aldrig har fundet og heller aldrig burde finde offentlig Politibehandling Sted af Lods-sager. Ganske vist har det ved Behandlingen af en ny Lov ikke stort at sige, hvad der hidtil har været gjældende; men det ærede Medlem fremsatte netop Udtalelser, som gjorde det nødvendigt at modsigge ham. Han sagde, at det ikke lod sig gjøre at give en Bestemmelse som den paagjældende, og det var da naturligt at henvisse til, at den i lang Tid virkelig havde været gjældende. Den Cancelliskrivelse, som det ærede Medlem oplæste, maa han have misforstaaet. Den taler ikke et eneste Ord om offentlig Politibehandling. Det er klart, at